

Det første af disse afsnit svarer i form og indhold meget nøje til den foran nævnte lov om fiksering af ejendomsskyld til staten og følger ligesom denne de principper, der var blevet fulgt ved udarbejdelsen af de den 16. november 1956 fremsatte forslag til lov om ændring i lov nr. 179 af 23. juni 1956 om vurdering af landets faste ejendomme (se side 438) og forslag til lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme (se side 453), for så vidt angår fikseringen af såvel den statslige som den kommunale ejendomsskyld.

Den ved nærværende lov gennemførte fiksering er dog begrænset til alene at angå bykommunerne, og loven adskiller sig endvidere fra de foran nævnte forslag derved, at der — på samme måde som det er tilfældet i loven om fiksering af ejendomsskyld til staten — ikke er medtaget regler om gradvis nedskrivning af den fikserede ejendomsskyld, idet det er fundet naturligt at løse spørgsmålet om, under hvilken form den fikserede ejendomsskyld eventuelt skal afvikles, i forbindelse med behandlingen af de øvrige spørgsmål vedrørende en reform af ejendomsbeskatningen.

Det fremgår herefter af lovens § 2, at der *ikke skal foretages ny påligning af ejendomsskyld* til de pågældende kommuner fra skatteåret 1957-58; og den ejendomsskyld, som efter de hidtil gældende regler påhviler ejendommene for skatteåret 1956-57, fikseres. Såfremt en ejendom i skatteåret 1956-57 har været helt eller delvis fritaget for kommunal ejendomsskyld, udgør den for ejendommen fikserede ejendomsskyld den ejendomsskyld, der ville have påhvilet ejendommen for skatteåret 1956-57, såfremt den ikke havde været fritaget herfor.

I § 3 bestemmes det, at hvor der i medfør af bestemmelserne i lov om fiksering af ejendomsskyld til staten foretages regulering af den for en ejendom fikserede ejendomsskyld til staten, finder en tilsvarende regulering af den fikserede kommunale ejendomsskyld sted.

Bestemmelserne om hel eller delvis fritagelse for den kommunale ejendomsskyld i de tilfælde, hvor ejendommen i medfør af bestemmelserne i §§ 16-18 i lov nr. 188 af 20. maj 1933 er